Ա. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 48 ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ 29 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1884 (Ն. Տ.) 12 ՄԱՐՏ 14 ՃԷՄԱԶԻԼ ԷՎՎԷԼ 1301

ՊԱՏՄԱՆՔ

Ծանուցման տողը մեկ անգամի համար 3 դուրուշ, երկու անգամի համար 2 դուրուշ է. աւելի անգամներու համար զատ սակարկութիւն կ՚ընդայ:

Օրաւրեայս վերաբերեալ Նամակ կամ սր եւ իցէ գրութիւն պէտք է ուղղել

«Առ խմբագրութիւն ԱՐԵՒԵԼՔ օրագրի»

ԹՄԲԱԳՐԱՏԻՒՆ Գալաթիա, Իզմիրլի օղլու խան, թ. 19.

Իսկ գառառներեն հետեւեալ հասցէին՝

ոդրմ ۱۹ ոտոնե خانی اوغلی اوزمیر ոդաեմե غلطه ոդալերդ

ոտոդրմ اداره سی غزتنڭ {Կնոդրմ}

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԳԻՐ

40 ՓԱՐԱ 40 ՓԱՐԱ

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԱԶԳԱՅԻՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ համար		Տարեկան դրամիկան արժէք		200
«	«	Վեցամսեայ	«	100
«	«	Երեսամսեայ	«	50
«	«	Ամսական	«	20
«	«	Հատուկ	«	1
Գառառաց համար		Տարեկան	«	240
«	«	Վեցամսեայ	«	120
«	«	Եռամսեայ	«	60
Օտար երկիրներ		Տարեկան Ֆրանք		50
»	«	Վեցամսեայ	«	28

Դուրս դրկուած յիշատակ համբուռ՝ ծախքը խմբագրութեան վրայ է:

Կ. ՊՈԼԻՍ
ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ 29 ՓԵՏՐՈՒԱՐ

Կեանքի մէջ կան վայրկեաններ, որք կարծես մենաշնորհ ունին դէպ ի երեսի ձայներն ազգու հնչեցնել մարդուս սրտին խորը: Կան օրեր, զորս դարաւոր ատենդութիւնք Հայ Ազգին համար նուիրագործած են իբր կարեկցութեան յատկացեալ օրեր: Երբ պահ մը խնդ ու հրճուանք դադար կ՚առնուն, երբ կուգան այն օրերն, յորս իւր կրօնքը պարտականութիւն մ՚ըրած է Հայուն, պահ մը անգրաւառնալ իւր կենաց վրայ. Մեծ Պահք, խոհման ժամեր Հայուն համար, Ջաւախիկ, որ կոչումն ունի գորովալից ընծել ամենուս սրտերն, այդ օրերուն մէջն է, որ սարսռազդներն անհետ չեն լինիր մեր աչքերէն, և բնութիւնը կը դրդռէ զմեզ արցունք մը սրբել:

Եւ երբ այդ բարեպաշտական պէտքն ունինք, միասին գոհունակութիւն մ՚ալ կրնանք ունենալ, տեսնելու գոհունակութիւն, թէ կայ կեդրոն մը որ յինքն ամփոփած կը պահէ ամէն ցաւ, ամէն թշուառութիւն, ամէն վիշտ, որք անբաժան են մարդկային կեանքէ, և ով որ գթութեան ակընարկ մը կուտայ այդ յարկին, բարերար կը հանդիսանայ ամէն կարգի թշուառաց:

Մարմարայի ալիքից վրայ, մեզմամոլէին այդ յարկը ամէն կողմէ տրխտութիւն կը ընծէ. բայց այդ տրխտութեան, այդ հառաչանաց ձայներն որպիսի՛ մխիթար, որպիսի՛ քաղցր են մատակարարէր այն ամէն ազնիւ հոգիներու՝ որք երջանկութեան մաս կը համարին սրբել տառապարհոյց մը արցունքներն:

Ի՛նչ գառն հատասարութիւն. խեղճ բեռնակիրն ու մեծ տաղանդ մը ցաւոց մահճին մէջ, որ չատ անգամ գերեզմանին նախադուռն է, մերձ են միմեանց. ամէն ինչ անեղութեացած է, ցաւը կը տիրէ և գթութիւնը հաւասար է ամենուն համար: Եւ այդ հաւասարութեան առջեւ արդեօք պէտք չէ՞ խորհիլ, թէ մեծաչուք ապարանք մը և հիւանդանոց մը չատ մեծ կրնան լինիլ իրարու, և ո՞վ գիտէ թէ օր մը մենք, կամ մեր սրտի սիրելի հատոր մը պիտի չգայ ինքն ալ անդ, պատգարակի մը մէջ, գառման որոնել իւր ցաւոցն ու տառապանաց: Ո՛վ ապագային տէրն է: Եւ այն լուսման զոր այսօր կուտանք այդ թշուառներուն համար, օր մը չը՛պիտի լինի հոն մեր բարեխոսն: Եսական մտածութիւն, բայց եսականութեանց ամենէն ընկերսիրականը:

Երէ Ս. Փրկչի Հիւանդանոցը գթութեան սրբավայր մ՚է, կրնանք ըսել նաև՝ թէ ազգային պարտականութեան ուխտատեղի ևս է: Երբ մարդիկ կը տառապին ցաւոց անկողիններու մէջ, խորութիւնը ներելի չէ, բայց և այնպէս ո՞վ է մէկը չ՚զգացած արտաքոյ կարգի սարսուռ մը, թէ օր մը պատգարակի մը մէջ հանգիպած է պանդուխտի մը, դալկահար, հիւծեալ, չախչախուած, զոր ներս կը մտցնեն այդ տխրադէմ յարկին դռներէն: Տարաբաղդ պանդուխտ, զուրկ մայրենի եւերային այն գգուանքներէն, որք պահ մը մոռնալ կուտան աղքատութիւնն ու դառն չարչարանքները, և անոյշ սպեղանի կը լինին իւր խոցերու: Ինչ գառն յուսահատութեանց չէր մատնուեր, երէ Պոլսոյ իւր եղբայրներն պատրաստած չըլլային իրեն համար անկողին մը, չտա յին իրեն պատառ մը հաց, ցաւոց դարման, և իրենց խնամքն մոռնալէ չ՚կանային, եթէ երբեմ կարելի է մոռնալ, թէ չունին ընտանիք մը: Այդպիսի տարաբաղդութեանց միջոցին ներշնչուած երախտագիտական զգացումներն են որ եղբայրական սիրով իրարու հետ կամրանդեն ամէն հայ սրտեր:

Անտարակոյս այս խոհերն կը պաշարեն բոլոր Հայոց մտքերն, բոլոր Հայու սրտերն, երէ ազգային Հիւանդանոցի Հոգաբարձութիւնը հրաւէր կարդայ մեզ օգնութեան հասնիլ Ս. Փրկչի տառապելոց: Տեսանք Հիւանդանոցի Հոգաբարձութեան տարեկան Տեղեկագիրն, և գիտենք թէ չուրջ 1,000 ոսկւոյ գումար մը բաց կայ. Հոգաբարձութիւնը սոյն բացը գոցելու համար կարող էր ներկայ տարւոյս մէջ մեծ պարահանդէս մը տալ. սակայն զանազան նկատումներով պատուարժան Հոգաբարձութիւնը չընդգրկեց պարահանդիսի գաղափարը: Հոգաբարձութիւնը կարող էր շատ աւելի կանուխէն ձեռնարկել հանգանակութեան, բայց յոյժ ազգասիրական մտածութեամբը չուզեց որ փոքր գժուարութիւն մը յարուցանէ բարեգործական նպատակաւ եղած ուրիշ հանգանակութեանց: Հոգաբարձութիւնը լաւ գիտէր միւս կողմէ թէ՝ ի՛նչ լաւ արմատներ ձգած է Ազգին սրտին խորը այդ մեծ հատատութիւնը: Կէս գար է որ այս տուրք հատատութիւնը ունինք, և Պոլսոյ մէջ առաջին ժողովուրդը հանդիսացանք՝ ընծայելով ամենուն այդ մարդասիրական մեծ օրինակը: Կէս գար է, ո՛րչափ ալ փոթորիկներ անցուցինք, ի՛նչքան երկպառակութիւններ ալ ունեցանք, բայց և այնպէս Հիւանդանոցի պատերուն ներքեւ՝ միայն թշուառներու վրայ մոռացկին ենք: Մեր հայրենական աւանդութիւնն է գուրգուրալ հիւանդատոհմներու վրայ. ըրիստոնէութեան առաջին օրերէն ի վեր միշտ կենդանի պահած ենք հիւանդանոցներու հիմնարկութեան սէրը: Կրնա՞նք տապալուիլ թէ այս միջոցիս Պոլսոյ Հայերն ո՛և է գժուարութիւն պիտի յայտնեն երբ իրենց հրաւէր կը կարգացուի խնամել Հիւանդանոցն և ոտքա 1,000 ոսկւոյ բացն գոցել: Երբ կրթական հաստատութեանց համար ընկերութիւնք կը դիմեն Պոլսոյ Հայոց, գուցէ ոմանք ո՛և է պատճառ մը կարենան ունենալ իրենց նուէրն չչնորհելու համար, գուցէ ոմանք ըսեն «Թո՛ղ այս տարի քիչ Հայ տղաքներ կրթուին, գալ տարի կամ միւս տարի աւելի բազմաթիւ կրնան բացուիլ վարժարանները: Ո՛վ կարող է ըսել, Թո՛ղ այս տարի չխնամուին ծերերն, Թո՛ղ այս տարի իրենց վիճակին մէջ մնան խեղագարներն, Թո՛ղ այս տարուան հիւանդներն առնոթի և անդարման մեռնին, գալ տարի ուրիշներն կը յաջողեն, ապրին ու ծերանան: Կարելի՞ է մտքէ իսկ անցընել այսպիսի պատասխան մը, և սակայն ո՛վ որ կը զանայ իրմէն խնդրուած նուէրն այդ պատասխանը տուած կը լինի, հիւանդի մը մահը փութացուցած կը լինի:

Շատ բարեգործական գործոց համար գուցէ մեր աւելորդէն տանք, բայց երբ հիւանդի համար, երբ աղքատի համար այս բառն գործածենք, սրբապղծութիւն կը համարուի, պէտք է իւր բերէն կտրել և տալ: Ինչ մխիթարութիւն երբ ամէն ոք մտածէ թէ գէթ տարուան մէջ գիշեր մը մի պատառ պակաս ուտէ, մի փոքը զուարճութենէ զրկուի, այդ մի պատառը, այդ աննշան զրկանքն հարիւրաւոր տարաբաղդներու աչքերէն լանդութեան արցունքներ պիտի քամէ:

Հաղարաւորք էին, որք գրաւեցին պարահանդէսներու սրահներն: Կրքոթասիրական զգացումներն էին, որ մղում կուտային մեզ, ուրեմն բան նպատակին բարեգործական էր, իսկ եթէ այսօր գանդաղինք, վաղանցիք և սիրալիր ընդունելութիւն չընեինք Հիւանդանոցի Հոգաբարձութեան, ցոյց պիտի տանք թէ՝ կեղծաւորական ձայներ էին որ կը հնչեցնէին, ժողովուրդ մ՚են՝ք որ բարեգործութեան դիմակի ներքեւ կ՚առատասեռնք մեր գթասրտութիւնը:

Հիւանդանոցի Հոգաբարձութիւնը իրեն ալակից ընտրելով ուրիշ ճանաչուած մը եւս, միասին կը ձեռնարկեն հանգանակութեան. կրնանք վստահ լինել թէ Պոլսոյ Հայք պիտի չսպասեն որ Հոգաբարձութեան և ճանաչուածներուն անդամք իրենց գան և թախանձանքներ ընեն, այլ իրենք յօժարակամ պիտի փութան իրենց նուէրներն խրկել:

Իսկ՛ թէ երբ Ջատկի չարաթ երկրային հանճախուած ենք մեր սիրելեաց հետ ուրախութեան սեղանին չուրջը, իսկ՛ թէ Պոլսոյ ամէն Հայ նոյն օրն ունենայ սուրբ մխիթարութիւն մը թէ՝ այս պահուս հարիւրաւոր թշուառներ, տարաբաղդ Հայեր օրհնութեան աղօթքներ կը բարձրացնեն իրենց բարերարաց համար, և ամենքս ալ այդ օրհնութեանց մէջ մեր բաժինը ունինք:

Սրան համար կա՛յ աւելի մխիթարական, աւելի հրապուրիչ տրամադրութիւն է խնդրում... Դա ձեր ամուսնի պատկերն է ...

Վերջին խօսքերը համարեա թէ չը լսեց պառաւը, որովհետեւ նա արդէն ուշաթափ բնկած էր: Քաւոր Պետրոսի մոգական ազդեցութիւնը կրկին Նրան ուշի բերեց, և բռնելով Նրա թեւից, նստեցրեց տիւանի վրա:

Փոքր ինչ հանգստանալուց յետոյ, արտասուքը աչքերում, հարցրեց Նա.

— Այդ դուք ո՞րտեղից գիտէք:

— «Աստուծոյ մարդը» ամեն բան գիտէ, պատասխանեց քաւոր Պետրոսը ծանր կերպով:

Բաւական մեծ քանակութեամբ արծաթ արժէց պառաւին, մինչեւ «Աստուծոյ մարդը» յօժարվեցաւ գալու Նրա մեղքերը և ազատեց դժոխքի տանջանքներից: Բացի դրանից, որոշեց Նրան մի սուրբ պատանք, որպէս երուսաղէմի յիշատակ, և պատուիրեց մեռնելուց յետոյ Նրանով թաղվել, ասելով թէ չար ոգիները երբեք չեն համարձակվի մօտենալ նրա մարմնին:

Պառաւին ըստ կարգին կողոպտեցին, յետոյ, վերադարձնելով նրան հիւանդոցը, ուր թողել էին մեր իրերը: Այստեղ գտանք հապճեպին անյայտացած: Մեր հարցերին հիւանդոցի տէրը ոչինչ բացատրելը կարողացաւ, որից կարելի լինէր մի որոշ հետեւանքի հասնել: Բայց քաւոր Պետրոսը իսկոյն հասկացաւ պատահածը, և մտաւ այն սենեակը, որտեղ դրած էին մեր իրերեղէնները: Նա սկսեց քննել արկղները: Նրանցից մէկի կողպէքը կոտրած էր: Դա մի և նոյն արկղն էր, որի մէջ սովորաբար պահում էինք մեր փողերը: Պակաս էր յիսուն հազար րուբլ: Ես յիշեցի հայկական առածը:

«Գողը գողից գողացաւ,
«Աստուած տեսաւ, զարմացաւ»...

— Ես այդ վաղուց սպասում էի... ասաց քաւոր Պետրոսը և սկսեց ծիծաղել:

Զարմանալի բնաւորութիւն ունէր այդ մարդը. ոչինչ նրան վրդովեցնել չէր կարող: Դա այն տեսակ քարասիրտ մարդկիններից էր, որոնք ոչ դժբախտութեան ժամանակ տրտմել գիտեն և ոչ յաջողութեան ժամանակ ուրախանալ:

Ես չէ կարողացայ համբերել և վոխադարձաբար: Բայց տակաւին շատ երկար վիճաբանութիւնք և ապերի կամ՚նառազ կարեւոր դէպքեր առի պիտի ունենան ինձնէ, որ Բ. քրէական իրաւանց ընդարձակման մէջ բազդրին վրայ:

ՖԻՆՆԱՍ.

Հետագիր մը երէկ ծանոյց թէ Բերեփոխանաց ժողովն 217ի դէմ 345 ձայնիւ մերժած է Հանրային դպրոցաց յատկացեալ կառավարական թուշակաց յաւելման առաջարկն: Այս առաջարկի տէրն էր Պ. Բօլ Պէր, (Հանրային կրթութեան Նախարար Պ. Կամպէդդայի նախարարութեան օրով) որ կրթական ծրագիր մը ներկայած էր, որով իբր 30 միլիոն ֆրանքի յաւելում մը կ՚ուզէր ընել վարժապետաց և ուսուցչաց թոշակներուն վրայ: Կառավարութիւնն, ելմուտացոյցին անհկութիւնն յիշեցնելով, կ՚ընդդիմանար, և երէկի հետագիրը ցոյց կուտայ թէ երեսփոխանական մեծամասնութիւնը Նախարարութեան կողմն գտնուած է:

Այդ միեւնոյն ծրագրոյ առթիւ, երեսփոխանական ժողովն որոշած է նաև որ վարժապետք եկեղեցեաց մէջ ձայնաւորութիւն կամ երաժշտաստեղծութիւն չկարենան ընել, բայց քաղաքապետներուն (Դ-ռ) քարտուղար կարենան լինել, և ամենուքէ նահանգապետաց (բէյ§է) կողմէ անուանուին: Պ. Բօլ Պէրի ծրագիրն, որոյ բացատրութիւնք հետզհետէ ընդունուած են, հանրային կրթութիւնը Ֆրանսայի մէջ աւելի եւս աշխարհականացնելու, այսինքն՝ կղերականաց ձեռքէն առնլէ զայն՝ ամեն կերպով ալ կղերական ազդեցութենէ զերծ կացուցանելու ոգւով խմբագրուած է: Պ. Բօլ Պէրի գաղափարը, զոր մեծ մասամբ արդէն ի գործ դրած է Պ. Ժիւլ Ֆէրրի, սա է թէ Ֆրանսայի դպրոցները կրօնական չլինին, և եթէ ոչ հակակրօնական, գէթ չեզոք լինին: Հերոմայ Պապը դատապարտած է այս չեզոք դպրոցներու նորահնար գրութիւնը: Սապէ է սակայն թէ հինա Ֆրանսայի մէջ Ս. Պապին խօսքը մեծ կշիռ չունի, և Հռոմէն եկող պատգամներն հեռւ են առաջնոյն տպաւորութիւնն ընելէ, թեեւ Լեւոն

ԹԵՐԹՕՆ ԱՐԵՒԵԼՔԻ
28

ԽԱՉԱԳՈՂԻ ՑԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆԸ

ՄԱՍՆ ԵՐԿՐՈՐԴ

Բ.

ՇԱՐԺԱԿԱՆ ՎԱՃԱՌԱՏՈՒՆ

Պառաւը առաջարկեց նախաճաշիկ ուտել: Այս անգամ քաւոր Պետրոսը չէր խորշում կերակուրներից և թարգմանի բերանով չէր խօսում: Նա անդադար հանաքներ էր անում, և երբեմն նուրբ սրախօսութիւններով ծիծաղեցնում էր պառաւին: Բայց երբ պառաւը առաջարկեց նրան հարիւր րուբլ «ալահաճոյր», քաւոր Պետրոսը այն ժամանակ միայն ընդունեց ծանր և մինչև անգամ խիստ կերպարանք, և մերժեց առածաթը, ասելով.

— Այդ բաւական չէ ձեր մեղքերը քաւելու համար, տիկին:

— Ի՞նչ մեղքեր, հարցրեց պառաւը վրդովված կերպով:

Քաւոր Պետրոսը ինձ աչքով արեց, ես սենեակից դուրս եկայ. նրանք մնացին մենակ: Միւս սենեակից ես լսում էի նրանց խօսակցութիւնը:

— Ի՞նչ մեղքեր, կրկնեց պառաւը:

— Մի՛ թագցրէք, տիկին, ես բոլորը գիտեմ...: Ձեր անցեալի սարսափելի պատկերը նկարված է իմ աչքի առջև:

— Ո՞րպէս:

— Դուք մի ձեր զօրապետի միակ զաւակն էիք:

— Ա՛յդպէս է:

— Հօրից մեծ ժառանգութիւն ստացաք:

— Ո՛ղիղ է:

— Պետերբուրգում ամուսնացաք մի մեծ ասիճանաւորի հետ:

— Ա՛յդպէս է:

— Դուք միանգամ հէնց սկզբից չէիք սիրում. նա հրապուրվեցաւ քո փողով, իսկ դու նրա աստիճանով:

Վերջին խօսքերը լսածին պէս պառաւի երեսի խորշոմների մէջ նկատվեցան ցնցումներ: Քաւոր Պետրոսը շարունակեց.

— Դուք չը սիրեցիք ձեր ամուսին, որովհետեւ ձեր սիրտը ուրիշին էր պատկանում...

— Ծեռո՛յ:

— Ձեր ամուսնի խանդոտութիւնը առիթ եղաւ նրա մահին...

— Ա՛ստուա՛ծ իմ: Բաւական է:

— Լսեցէ՛ք, դեռ բոլորը չէ: — Դուք թունաւորեցիք օրինաւոր ամուսնին, որ ազատ կեանք վարէք սիրելիի հետ:

Պառաւը կրկին դողդողաց զարհուրելով:

— Բաւակա՛ն է, ի սէր Աստուծոյ:

— Դեռ բաւական չէ: Ես բոլորը դեռ չեմ ասարտել: Լսեցէ՛ք.

— Դուք սպանեցիք ամուսնին, որ աւելի ազատ ապրէք սիրականի գըրկում, և ձեր եղեռնագործութիւնը ծածկելու համար, նրա հետ միասին գնացիք արտասահման. Ա՛յնտեղ սիրականը վանեց ձեր փողերը, կողոպտեց ձեզ և մաչված լաթի նման մի կողմ ձգեց: Դուք վերադարձաք Պետերբուրգ: Ա՛յստեղ երկար մնալ չը կարողացաք, որովհետեւ Հանապազ ձեզ տանջում էր մի կողմից սպանված ամուսնի ուրուականը, միւս կողմից, խաբված սէրը...: Ձեր խիղճը հանգստացնելու համար, դուք տեղափոխվեցաք այդ գիւղը, որ միակ կտորն էր մնացած ձեր հօր ահագին հարստութիւնից, և այնուհետեւ սկսեցիք մխիթարութիւն որոնել գիւղական առանձնութեան մէջ:

— Բաւական է, դուք բոլորը գիտէք ...: Ես սարսափում եմ...

— Ես պէտք է վերջացնեմ:— Ա՛յդպէս էր ձեր տխուր անցեալը: Հիմա նայեցէք, ահա ձեր ապագայի սոսկալի նկարագիրը — իմ՛ աղջիկ բացված է սարտասրսը... ծծումբի բոցերի մէջ. Ջից հազիւ նշմարում եմ ձեր սարսափած դէմքը... սատանաները բորբոքում են կրակը, ձեր տանջանքը աւելի և աւելի սաստկացնելու համար... իսկ այնտեղ, հեռու, մի բարձրութեան վրա, տեսնում եմ կանգնած մի մարդ, որպէս վրէժխնդրութեան բողբոջաւոր արձան կանգնած է նա, նայում է ահռելի դէմքով, և աղաչաւոր ձեռքերը մեկնել է դէպի ճախճահնականի ածուռը, արդարատուութիւն է խնդրում... Դա ձեր ամուսնի պատկերն է ...

Վերջին խօսքերը համարեա թէ չը լսեց պառաւը, որովհետեւ նա արդէն ուշաթափ բնկած էր: Քաւոր Պետրոսի մոգական ազդեցութիւնը կրկին Նրան ուշի բերեց, և բռնելով Նրա թեւից, նստեցրեց տիւանի վրա:

Փոքր ինչ հանգստանալուց յետոյ, արտասուքը աչքերում, հարցրեց նա.

— Այդ դուք ո՞րտեղից գիտէք:

— «Աստուծոյ մարդը» ամեն բան գիտէ, պատասխանեց քաւոր Պետրոսը ծանր կերպով:

Բաւական մեծ քանակութեամբ արծաթ արժէց պառաւին, մինչեւ «Աստուծոյ մարդը» յօժարվեցաւ գալու Նրա մեղքերը և ազատեց դժոխքի տանջանքներից: Բացի դրանից, որոշեց Նրան մի սուրբ պատանք, որպէս երուսաղէմի յիշատակ, և պատուիրեց մեռնելուց յետոյ Նրանով թաղվել, ասելով թէ չար ոգիները երբեք չեն համարձակվի մօտենալ նրա մարմնին:

Պառաւին ըստ կարգին կողոպտեցին, յետոյ, վերադարձնելով նրան հիւանդոցը, ուր թողել էինք մեր իրերը: Այստեղ գտանք հապճեպին անյայտացած: Մեր հարցերին հիւանդոցի տէրը ոչինչ բացատրելը կարողացաւ, որից կարելի լինէր մի որոշ հետեւանքի հասնել: Բայց քաւոր Պետրոսը իսկոյն հասկացաւ պատահածը, և մտաւ այն սենեակը, որտեղ դրած էին մեր իրերեղէնները: Նա սկսեց քննել արկղները: Նրանցից մէկի կողպէքը կոտրած էր: Դա մի և նոյն արկղն էր, որի մէջ սովորաբար պահում էինք մեր փողերը: Պակաս էր յիսուն հազար րուբլ: Ես յիշեցի հայկական առածը:

«Գողը գողից գողացաւ,
«Աստուած տեսաւ, զարմացաւ»...

— Ես այդ վաղուց սպասում էի... ասաց քաւոր Պետրոսը և սկսեց ծիծաղել:

Զարմանալի բնաւորութիւն ունէր այդ մարդը. ոչինչ նրան վրդովեցնել չէր կարող: Դա այն տեսակ քարասիրտ մարդկիններից էր, որոնք ոչ դժբախտութեան ժամանակ տրտմել գիտեն և ոչ յաջողութեան ժամանակ ուրախանալ:

Ես չէ կարողացայ համբերել և վոխադարձաբար: Բայց տակաւին շատ երկար վիճաբանութիւնք և ապերի կամ՚նառազ կարեւոր դէպքեր առի պիտի ունենան ինձնէ, որ Բ. քրէական իրաւանց ընդարձակման մէջ բազդրին վրայ:

Ցուլիա 11 Դեխ— թրեան յ. պատճակ (Բ. Յասու). —Հայկերէն

ՅԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳԱՒԱՌՆԵՐԸ

Ներքին գործոց նախարարութեան տեղեկագրութեան համաձայն Յայաստանի գաւառներուն մէջ կան ընդհանրապէս 2,826,436 հոգի, որոնցմէ 1,347,423 կին եւ 1,479,013 արական։ Ամենաշատ բնակչութիւն ունի Վանի նահանգը՝ 1,740,000 հոգի, ապա Բիւրակնի նահանգը՝ 1,636,000 հոգի։ Ամենէն քիչ բնակչութիւն ունի Մուշի նահանգը՝ 1,000 հոգի։

Ամենաշատ գիւղեր ունի Վանի նահանգը՝ 1882 հատ գիւղ, 94 ագարակ, 63 վանական կեդրոն եւ 11 ամրոց։ Ամենաքիչ գիւղեր ունի Մուշի նահանգը՝ 418 հատ։ Ընդհանուր թիւը 4,043,863 հոգի։

Օսմ. կայսրութեան մէջ կան 1,856-60 թուականներուն 1,740,000 հոգի։ Այս թուականէն ի վեր 24 տարի չանցած՝ բնակչութեան թիւը 2,826,436 հոգիի բարձրացած է։ Ամենէն շատ բնակչութիւն ունի Վանի նահանգը՝ 1,740,000 հոգի։ Ամենէն քիչ բնակչութիւն ունի Մուշի նահանգը՝ 1,000 հոգի։

ՎԱՆՈՎ

Վանի նահանգին մէջ կան 1,636,000 հոգի։ Ամենաշատ գիւղեր ունի Վանի գաւառը՝ 100-էն 60 գիւղ։ Ամենաքիչ գիւղեր ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 5 գիւղ։ Ամենաշատ բնակչութիւն ունի Վանի գաւառը՝ 1,000-էն 600 հոգի։ Ամենաքիչ բնակչութիւն ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 200 հոգի։ Ամենաշատ տուն ունի Վանի գաւառը՝ 1,000-էն 600 տուն։ Ամենաքիչ տուն ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 200 տուն։ Ամենաշատ ագարակ ունի Վանի գաւառը՝ 100-էն 60 ագարակ։ Ամենաքիչ ագարակ ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 10 ագարակ։ Ամենաշատ վանական կեդրոն ունի Վանի գաւառը՝ 100-էն 60 վանական կեդրոն։ Ամենաքիչ վանական կեդրոն ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 10 վանական կեդրոն։ Ամենաշատ ամրոց ունի Վանի գաւառը՝ 100-էն 60 ամրոց։ Ամենաքիչ ամրոց ունի Ռշտունիքի գաւառը՝ 10 ամրոց։

—Ճշմարիտ Ռօ–ֆ-էլ (Թ.ա.գ.)

— Ես ալ ուզեցի գիտնալ թէ ինչ կը նշանակէ այս բառը, որ ամէն օր կը գործածեմ։ Ուրեմն ինչ է, Իսրայէլ ըսելով ինչ կը հասկցուի։

— Ճշմարիտ Ռօ–ֆ-էլ (Թ.ա.գ.) կամ Իսրայէլ նշանակութիւնը կը բաղկանայ երկու բառերէ, որոնք են Ռօ–ֆ-էլ եւ Իսրայէլ։ Ռօ–ֆ-էլ կը նշանակէ «Աստուծոյ հովիւ», իսկ Իսրայէլ՝ «Աստուծոյ զօրաւոր իշխանութիւն»։ Ուրեմն Ռօ–ֆ-էլ Իսրայէլ կը նշանակէ «Աստուծոյ զօրաւոր իշխանութեան հովիւ»։

— Ուրեմն Ռօ–ֆ-էլ Իսրայէլ ըսելով ինչ կը հասկցուի։

— Ռօ–ֆ-էլ Իսրայէլ ըսելով կը հասկցուի Աստուծոյ հովիւ, որ Աստուծոյ զօրաւոր իշխանութեան հովիւն է

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ
ԱՐԱՐԱՏԻ ՆԱՀԱՆԳԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ
ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Հրատարակուի Երեւանի մէջ, Ամէն Ուրբաթ օրերը։

Տարեկան բաժանորդագին՝ 12 ռուբլի։ Վեցամսեայ՝ 6 ռ. 50 կ. Երեք ամսուան՝ 3 ռ. 25 կ. Մէկ ամսուան՝ 1 ռ. 10 կ. Առանձին համար՝ 12 կ.։ Արտասահման՝ տարեկան 18 ռուբլի կամ 40 ֆրանկ։

Բաժանորդագրութիւնները կ՚ընդունուին Երեւանի մէջ Պետական Տպարանին մէջ, իսկ գաւառներու մէջ՝ Գաւառական Վարչութեանց մէջ։

Ձրի օրինակներ չեն բաժնուիր։ Ձեռագրները չեն վերադարձուիր։ Անանուն յայտարարութիւններ չեն ընդունուիր։

Յայտարարութեանց գինը՝ տողը 10 կոպէկ։ Ամսուան մէջ 3 անգամէն աւելի տպուած յայտարարութեանց գինը՝ տողը 7 կոպէկ։ Ամսուան մէջ 10 անգամէն աւելի տպուած յայտարարութեանց գինը՝ տողը 5 կոպէկ։ Ամսուան մէջ 20 անգամէն աւելի տպուած յայտարարութեանց գինը՝ տողը 3 կոպէկ։ Ամսուան մէջ 30 անգամէն աւելի տպուած յայտարարութեանց գինը՝ տողը 2 կոպէկ։

Յայտարարութեանց գինը կ՚ընդունուի Պետական Տպարանին մէջ։

Հրատարակչական Կոմիտէի Նախագահ՝ Ա. Ղազարեան։
Խմբագրական Կոմիտէի Նախագահ՝ Ա. Ղազարեան։
Խմբագրական Կոմիտէի Անդամներ՝ Ա. Ղազարեան, Ա. Ղազարեան, Ա. Ղազարեան։
Պատասխանատու Խմբագիր՝ Ա. Ղազարեան։

ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ՄԱՍ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

Ա. Ղազարեան

Ա. Ղազարեան

Ա. Ղազարեան

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀՈՒՇԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՏՈՐ ԱՌԱՋԻՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ

1884 ՓԱՐԻԶԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՏՊԱՐԱՆ

ԿԱՐԳԱԽՕՍ ՆԱԽԱԳԾՈՎ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ

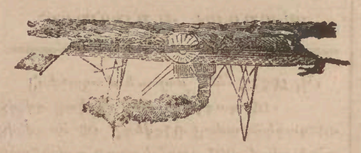

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՏՈՐ

ՀԱՏՈՐ ԵՐԿՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ԵՐՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՉՈՐՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԻՆՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՄԵԱՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՆՅՈՒՆԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՔԱՌԱՍՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՀԱՏՈՐ ՔԱՌԱՍ